

[Bertel Dahlgaard.]

mellem det gamle og det nye byggeprisniveau og afstanden mellem lejeniveauet i gamle og nye lejligheder er så stor, at den situation, der herved opstår, utvivlsomt er uholdbar. Vi står her overfor et af efterkrigstidens allervanskeligste og mest komplicerede problemer. Jeg tror ikke, der er nogen, for hvem det i dag står klart, hvor vejen her må gå, men både hensynet til udnyttelsen af vort samfunds boligrum og hensynet til alle dem, der under de nuværende forhold tvinges til at udrede en husleje, der er dobbelt så stor som den, der betales for tilsvarende lejligheder i de gamle ejendomme, opfordrer os til at sætte vore evner ind på at finde en vej frem.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): I de få bemærkninger, jeg skal gøre i anledning af de indlæg, der er kommet fra denne talerstol i dag, er det naturligt for mig at begynde med at takke for den tilslutning, det høje ting har givet de foreliggende lovforslag.

Jeg er ganske klar over, at den fornemelse gennemsyrrer de partier, som bærer dette forlig, at de angreb, der rettes imod lovforslagene udefra, skyder over målet. Lovforslagene er et forsøg på at dele sol og vind lige. Lovforslagene er et forsøg på at komme ud af det dødvande, hvori den politiske og økonomiske diskussion om huslejespørgsmålet nu har stået igennem en lang, lang årrække, og jeg takker det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, fordi han, på samme måde som jeg synes jeg selv gjorde det i min fremsættelsestale, satte en streg under, at der kan være fejl i denne lovgivning; jeg mener absolut, at der er åbenbare fejl og mangler, men at det er ting, man kan se på. Og når vi har givet denne lovgivning en midlertidig karakter gennem den foreslåede revisionsbestemmelse, er det formentlig for at tinget, såsnart virkningerne af loven ude omkring os bliver åbenbare, kan få lejlighed til at diskutere sagen igen på et nyt og mere positivt grundlag end det, vi hidindtil har diskuteret den på.

Jeg takker det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for den opfordring, han fra denne talerstol har rettet til grundejerforeningerne om ikke at være for slemme imod mig. Jeg vil nu have lov til at tilføje, at hvis jeg endelig skal myrdes i Finderup Lade, vil jeg helst have nogle nærmere venner ved min side, når kampen skal finde sted.

Det ærede medlem mindede mig om det møde, der havde fundet sted i lørdags med

de jyske grundejeres delegerede i Kolding. Jeg kan sige til det ærede medlem, at mødet forløb på en sådan måde, at jeg har lov til at hævde, at der endnu kan danses en dans på Koldinghus, også i min tid. Forholdet er nemlig det, at jo mere man får lejlighed til overfor den kreds, som direkte kommer til at arbejde med disse love, at redegøre for dem, enten det så er overfor grundejerrepræsentanter, eller det er i samtale med lejere, så føler man, at argumenterne for denne lovgivning vokser undervejs. Der er ganske utvivlsomt i de foreliggende lovforslag — ikke mindst i lejeloven — betydelige forbedringer i forhold til det nuværende.

Det ærede medlem hr. Thestrup gjorde jo også indholdet op på en sådan måde, at han viste, hvorledes folk med det, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kalder ensidige grundejersynspunkter, har kunnet gå med til den lovgivning, vi her beskæftiger os med. Det gælder altså om at udbrede kendskabet til, hvad der står i dette lovforslag, til alle dem, der er interesserede; derfor takker jeg også det ærede medlem hr. Lorentzen, fordi han pegede på, at der i den måde, hvorpå disse kredse modtog lovforslaget og behandlede det, er betydelig mere agitation end instruktion.

Jeg skal ikke som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard beskæftige mig med det historiske forløb af huslejelovgivningen. Jeg betvivler ikke — sådan vil det være i enhver organisations historie —, at man også i grundejerorganisationernes historie sikkert vil kunne finde organisationerne som modstandere af enhver lovgivning, som gennemføres i dette ting, hvorved der indføres forandringer i den rådende tilstand, medens de nogle år efter vil have affundet sig med disse ændringer og betragte det, der derefter er indtrådt, som en lys og lykkelig tilstand, som det for enhver pris gælder om at fastholde. Det er et almengyldigt træk i megen historie — og ikke mindst i den historie, som organisationerne skriver. Det er desværre ofte sådan, at organisationslederne i høj grad ligger under for stemningen blandt organisationens medlemmer. Når en organisationsleder f. eks. mener, at hans medlemmer vil rive hovedet af ham, hvis han ikke foranstalter et eller andet, der har med agitation at gøre — ja, så indtager han naturligvis det for ham letteste og bekvemteste standpunkt. Men rigsdagen kan ikke standse ved det standpunkt. Rigsdagen må, ganske uanset om de af agitationen ophidsede kredse vil rive hovedet af rigsdagsmændene, træffe en afgørelse, for ellers ville det hele fuldkommen stagnere og alt blive